Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 961 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^de^ KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 april 2026, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 18 juni 2026 met refertenummer 139804.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 2026 dient verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 24 april 2026 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoekster op 13 mei 2026 wordt ter kennis gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.03.2026 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:
(…)
in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A. A. (…), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 17.04.2026 in gesloten omslag).

Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.
(…)"

1.2. Op 24 april 2026 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan verzoekster ter kennis wordt gebracht op 13 mei 2026. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
De mevrouw, die verklaart te heten:
(…)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[1],
- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Motivatie art. 74/13
1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.
2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 17.04.2026).

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(…)"

2. Onderzoek van de middelen

2.1. Het eerste middel

2.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9*ter*, 55/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij enkele van de geschonden geachte rechtsregels en rechtsbeginselen, laat verzoekster het volgende gelden:

"*4. In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*
Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).
Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).
De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. In deze bestreden beslissingen wordt geconcludeerd dat de aanvraag ongegrond is.
Het medisch advies van Dr. DERNICOURT inventariseert correct de vier actieve aandoeningen van verzoekster, doch beperkt zich vervolgens tot een loutere opsomming zonder ze in hun samenloop te beoordelen. Een 64-jarige vrouw met (i) een Richter hernia post-operatief, (ii) een peritoneale vochtcollectie met vergrote lymfeklieren waarbij maligniteit niet kan worden uitgesloten, (iii) ovariële cysten en (iv) arteriële hypertensie, bevindt zich in een aanzienlijk hoger risicoprofiel dan elk van deze aandoeningen afzonderlijk zou suggereren.
Bijzonder kwalijk is dat de arts-adviseur volledig voorbijgaat aan de differentiaaldiagnostische onzekerheid geformuleerd in het hospitalisatieverslag van Dr. Van Dessel d.d. 09.12.2025. De vermelding "dd post-operatief dd maligne" wijst op een onopgeloste oncologische verdenking die verder onderzoek en oncologische opvolging vereist (zoals overigens blijkt uit de MedCOI-fiche AVA 19190 die spreekt over "surgery: specifically oncological surgery" en "diagnostic imaging: computed tomography (CT Scan)").
Het is kennelijk onredelijk om te besluiten dat er geen reëel risico bestaat voor leven of fysieke integriteit, terwijl de eigen bronnen waarop de arts-adviseur zich beroept een mogelijke oncologische pathologie suggereren waarvoor specialistische heelkunde en CT beeldvorming noodzakelijk worden geacht. Door deze differentiaaldiagnostische onzekerheid niet in haar besluitvorming te betrekken, miskent de arts-adviseur de zorgvuldigheidsplicht en schendt zij de materiële motiveringsplicht.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Paposhvili t. België (EHRM, Grote Kamer, 13 december 2016, nr. 41738/10) verduidelijkt dat artikel 3 EVRM ook van toepassing is op gevallen waarin er ernstige twijfel bestaat over de toegankelijkheid en continuïteit van de noodzakelijke zorg, waardoor de betrokkene wordt blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting. De bestreden beslissing heeft deze toets in concreto niet doorgevoerd.

6. Uw Raad heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het loutere bestaan van een behandeling in het land van herkomst niet volstaat; vereist is dat deze behandeling daadwerkelijk beschikbaar is voor verzoekster, in haar concrete situatie en in de regio waar zij geacht wordt terug te keren (RvV, arrest nr. 224.518 van 30 juli 2019; RvV, arrest nr. 209.624 van 19 september 2018).
De MedCOI-databank, waarop de arts-adviseur zich beroept, bevat overigens een uitdrukkelijke disclaimer waarin wordt gesteld dat de geleverde informatie niet exhaustief is, geen algemene uitspraak doet over de toegankelijkheid, en dat aan de inhoud geen rechten kunnen worden ontleend.
De arts-adviseur baseert zich op drie MedCOI-fiches (AVA 20511, AVA 19261, AVA 19190) en op een commerciële website van een privé-chirurg te Rabat (Dr. Lafrouji). Op basis daarvan besluit zij dat de behandeling beschikbaar is. Deze redenering is manifest ontoereikend om volgende redenen.
Ten eerste, de MedCOI-fiches dateren van 13 mei 2025 (AVA 19261) en 14 april 2025 (AVA 19190), dus respectievelijk dertien en twaalf maanden vóór het advies. Enkel de fiche AVA 20511 (8 april 2026) is recent, doch deze betreft uitsluitend "outpatient treatment and follow up first line doctor" – i.e. eerstelijnsgeneeskunde door een huisarts. Dit is manifest ontoereikend om de complexe multidisciplinaire zorgnoden van verzoekster (abdominale heelkunde, gynaecologie, oncologische opvolging) te dekken.
Ten tweede, de fiches geven enkel aan dat de zorg "beschikbaar" is in "ten minste één bepaalde medische instelling" – zonder enige indicatie van de regio, de wachttijden, de capaciteit, of de aanwezigheid van de vereiste specialisaties in de regio van herkomst van verzoekster (Tetouan, in het Noorden van Marokko). De disclaimer van de MedCOI databank is op dit punt uitdrukkelijk: de beschikbaarheid in het land van herkomst is "strikt beperkt tot de genoemde structuren".
Ten derde, de verwijzing naar de website van Dr. Lafrouji te Rabat is juridisch irrelevant. Een commerciële website van een privé-chirurg in de hoofdstad bewijst geenszins dat de zorg "beschikbaar" is in de zin van artikel 9ter. Bovendien betreft het hier een privé-instelling waarvan de kostprijs en toegankelijkheid voor een 64-jarige Marokkaanse weduwe zonder eigen middelen nergens wordt aangetoond.
Ten vierde, en bijzonder problematisch, de arts-adviseur voert geen enkel onderzoek naar de beschikbaarheid van de specifiek oncologische opvolging die zich opdringt gelet op de differentiaaldiagnostische onzekerheid (zie eerste middel). De fiche AVA 19190 verwijst weliswaar naar "oncological surgery" maar dit betreft één gespecialiseerde ingreep, niet de opvolgingsstructuur (oncoloog, multidisciplinair overleg, beeldvormingsopvolging) die noodzakelijk is in het kader van een verdenking op maligniteit.

7. Sinds het arrest Paposhvili t. België (EHRM, Grote Kamer, 13 december 2016) is het vaste rechtspraak dat de toegankelijkheid van de zorg in concreto moet worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene: kostprijs, geografische bereikbaarheid, sociaal en familiaal netwerk, mogelijkheid om zelf de kosten te dragen, etc.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft eveneens geoordeeld dat een algemene verwijzing naar het bestaan van een verzekeringssysteem (zoals AMO) niet volstaat; de overheid moet concreet aantonen dat verzoekster effectief toegang zal hebben tot dit systeem en dat dit systeem haar specifieke zorgnoden dekt (RvV, arrest nr. 245.671 van 9 december 2020; in dezelfde zin: RvV, arrest nr. 250.310 van 1 maart 2021).
De arts-adviseur beschrijft uitvoerig het AMO-systeem en de hervormingen van 2022 en 2025, maar verzuimt elk individueel onderzoek naar de daadwerkelijke toegang van verzoekster tot dit systeem. De motivering bestaat in essentie uit een omkering van de bewijslast: "Betrokkene toont niet aan dat de benodigde zorg financieel niet toegankelijk zou zijn".
Deze omkering van de bewijslast is strijdig met de rechtspraak van de Raad van State en het EHRM. Wanneer verzoekster ernstige en geloofwaardige elementen aandraagt over de gebrekkige toegankelijkheid (hoge leeftijd, weduwe-status, ontbreken van beroepsverleden in Marokko, ontbreken van persoonlijk inkomen, langdurig verblijf buiten Marokko), behoort het aan de verwerende partij om in concreto aan te tonen dat de zorg toegankelijk zal zijn (zie EHRM, Paposhvili, § 187).

8. De arts-adviseur erkent zelf dat verzoekster 64 jaar oud is, dat zij zich heeft beroepen op haar status van weduwe, en dat haar familiaal netwerk zich in België en Nederland bevindt. Niettemin besluit zij – zonder enig concreet onderzoek – dat verzoekster aanspraak zal kunnen maken op een nabestaandenpensioen en op familiale ondersteuning. Dit zijn loutere speculaties zonder enige feitelijke onderbouwing in het administratief dossier. (stuk 2)
De vermelding dat verzoekster "vanaf 60 jaar in Marokko aanspraak kan maken op een pensioenuitkering" verwijst naar de SSPTW-publicatie van 2019 (voetnoot 7 van het advies). Doch deze pensioenrechten zijn afhankelijk van een beroepsverleden in Marokko en/of van de aansluiting van de overleden echtgenoot bij een Marokkaans pensioenstelsel. Het advies bevat geen enkele indicatie dat verzoekster of haar overleden echtgenoot ooit in Marokko hebben bijgedragen aan een dergelijk stelsel. Een eventuele "mogelijke aanspraak" is geen rechtszekere bron van middelen.
De redenering dat verzoekster zich kan wenden tot "familie, vrienden of kennissen" in Marokko is dubbel gebrekkig. Ten eerste: het advies stelt zelf vast dat haar gekende familieleden zich in België, Frankrijk en Nederland bevinden – niet in Marokko. Hier moet een kanttekeing bij worden gemaakt gezien verzoekster géén familie heeft in Frankrijk wel in ons land en in Nederland. Ten tweede: de stelling dat het "erg

onwaarschijnlijk" zou zijn dat zij "geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben" in Marokko is een loutere veronderstelling die niet steunt op enig concreet element van het dossier en bovendien opnieuw de bewijslast omkeert.
Tenslotte schendt het advies de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met het feit dat de complexe medische opvolging die verzoekster nodig heeft (heelkunde, gynaecologie, mogelijk oncologie) zich situeert in gespecialiseerde centra die zich, blijkens de eigen bronnen van de arts-adviseur, voornamelijk in de grote steden bevinden – terwijl niets in het dossier toelaat te besluiten dat verzoekster aldaar zou kunnen verblijven en deze opvolging financieel zou kunnen dragen.

9. Verzoekster heeft álle elementen voor een ontvankelijke 9ter-aanvraag bijgebracht:
- Zo heeft zij haar identiteit bewezen aan de hand van haar Marokkaas paspoort;
- Zij heeft het standaard medisch getuigschrift conform het verplicht model bijgebracht, hetgeen werd ingevuld door een arts en niet ouder was dan 3 maanden op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend;
- Zij heeft een vast adres in België;
- Zij heeft nieuwe elementen bijgebracht;
- Zij heeft geen strafbare handelingen of fraude gepleegd;
- Zij heeft het verzoekschrift in de juiste vorm ingediend.
Dit alles wordt ook niet betwist door verwerende partij.
Het lijkt dus te gaan om de medische toets die niet wordt doorstaan volgens verwerende partij, daar de arts-adviseur heeft gesteld dat het "kennelijk niet zou gaan om een ziekte die een risico inhoudt voor het leven van verzoekster en dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst", quod non!
Dit werd evenwel niet op afdoende wijze onderzocht. Er wordt slechts een overview gegeven van afbeeldingen van mediactie die in Marokko voorhanden zouden zijn voor de verder behandeling van de ziekte waarmee verzoeker kampt!
Verzoekster lijdt duidelijk aan ernstige medische problemen, die snel kunnen escaleren indien zij niet wordt opgevolgd door haar vertrouwde arts en niet wordt bijgestaan door haar familiaal netwerk alhier. Het zelfs tijdelijk wegvallen van 1 van deze kan ernstige, suïcidale gevolgen hebben.
De arts-adviseur oordeelt evenwel – zonder verzoekster op afdoende wijze te hebben onderzocht – dat dergelijke problemen geen echte, ernstige aandoeningen zijn.
Op wat dit gebaseerd is, wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd!
De uiterst beperkte beslissing van verwerende partij houdt dus geen stand waar er wordt geoordeeld dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte cf. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit het standaard medisch getuigschrift volledig tegenspreekt! Indien verwerende partij dermate ingaat tegen de diagnose van de behandelende, vertrouwde arts, had dit wel wat uitgebreider gemotiveerd mogen zijn!
De aanvraag van verzoekster diende dus wel degelijk ontvankelijk (wat in casu het geval was) te worden verklaard en vervolgens ten gronde te worden beoordeeld.

10. Wat de grond van de zaak betreft, kan vervolgens het volgende worden gesteld.
Verzoekster stelt vast dat artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet uit twee delen bestaat:
- De verzoeker moet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling;
- Er moet geen adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft voorhanden zijn.

11. Betreffende de medische conditie van verzoekster
Het standaard medisch getuigschrift dat werd voorgelegd is nochtans zeer duidelijk. Om te beginnen staat verzoekster thans nog steeds onder medische behandeling en opvolging. Daarenboven is er wel degelijk sprake van een regelmatige medische opvolging. Sterker nog als verzoekster niet zou opgevolgd worden kan dit ernstige gevolgen hebben.
De aandoeningen van verzoekster dienen bijgevolg met regelmaat te worden opgevolgd. Dergelijke opvolging betreft een gespecialiseerde zorg.
Daarnaast is het zo (en dit geldt zéker bij mentale aandoeningen) dat verzoekster alhier wordt omringd door familie, hetgeen niet het geval zou zijn in Marokko. Dergelijk familiaal opvangnet is van levensbelang, hetgeen door verwerende partij véél te lichtzinnig wordt opgenomen!
Op de vraag wat de mogelijke gevolgen en complicaties zouden zijn mocht de huidige behandeling worden stopgezet, wordt in het standaard medisch attest verklaard dat er, in geval van stopzetting of onderbreking, sprake zal zijn van een evolutie naar hevige mobiliteitsstoornissen alsook knieprotheses. Een goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen is dus absoluut noodzakelijk om een menswaardig leven te kunnen leiden..
De rechtspraak in deze is zelfs niet eens zo streng:
Er is niet vereist dat de ziekte/aandoening levensbedreigend is; het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel 13 mei 1998, RDE 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn en er dus continuïteit in de zorgverstrekking noodzakelijk is (zie bv. Kort.ged. Brussel 14 augustus 1996, T.Vreemd. 1996, 373).

12. Ten tweede dient verwerende partij bij de beoordeling (ten gronde) van medische regularisatieaanvraag ook na te gaan of de verzoekster in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet is onderzocht, dan is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
De Raad van State voegt hieraan toe (zie RvSt 30 oktober 1996, arrest nr. 62.844): "(…)"
Een concreet onderzoek, t.t.z. de vraag of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is ter opvolging van de specifieke aandoeningen van verzoekster, is niet gebeurd, daar de aanvraag onterecht onontvankelijk werd verklaard (zie supra).
Het is voor verzoekster, gelet op haar jarenlange afwezigheid en het feit dat zij aldaar geen familie of verblijfsplaats heeft, onmogelijk om zich in de regel te stellen in Marokko en op die manier te kunnen genieten van deze gezondheidszorg voor arme mensen!
Dit terwijl zij in België wel een ziektekostenverzekering heeft!
Op papier is gezondheidszorg wel mogelijk in Marokko, doch verwerende partij moet tevens rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster, waarbij dient te worden vastgesteld dat zij hier onmogelijk voor in aanmerking kan komen gelet op haar jarenlange afwezigheid, gebrek aan verblijfsplaats aldaar, en gebrek aan familie aldaar. Verzoekster heeft wereklijk niemand meer die haar aldaar kan verzorgen gelet op het gegeven dat alle familileleden zich alhier bevinden in ons land!
De toegang tot adequate gezondheidszorg in Marokko is in de praktijk dus wel degelijk uitermate beperkt of zelfs niet bestaande, en al zeker niet voor mensen met beperkte financiële middelen zoals verzoekster. Zonder job, en bijgevolg zonder financiële middelen, staat men er nergens. Verzoekster heeft geen ziekteverzekering in Marokko. Zij is ook niet in de mogelijkheid om te gaan werken - gelet op haar medische aandoeningen.
In België heeft verzoekster een netwerk van familie!

13. Bovendien heeft verzoekster nood aan een gespecialiseerde ondersteuning. Haar aandoeningen zijn van langdurige aard.
Indien verwerende partij – zonder verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen – tot een andersluidende conclusie wenst te komen, dient men specifieke informatie op te vragen bij verzoekster of bij haar behandelende artsen aangaande de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beiden. De arts diende verzoekster te onderwerpen aan een medisch onderzoek, om alzo haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko te achterhalen, alsook het causaal verband tussen beiden. Dit is in casu niet gebeurd..
Verzoekster heeft een objectief en verifieerbaar verslag neergelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van deze verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is.
De beslissing van de verwerende partij druist bijgevolg in tegen de hogervermelde wettelijke bepalingen die voorzien in een materiële en formele motiveringsverplichting. Voor verzoekster gaat het evenwel om een beslissing met zeer verregaande gevolgen, die aldus op redelijke en zorgvuldige wijze dient te worden genomen, rekening houdend met het belang van de beslissing voor verzoekster.
Er kan aldus gevreesd worden dat verzoekster in de kou zal blijven staan in haar land van herkomst en aldus niet de nodige behandelingen zal kunnen genieten – met bijzonder ernstige consequenties tot gevolg – omwille van de problematische toegang tot de gezondheidszorg aldaar.

14. Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekster te kunnen verbeteren, minstens te kunnen stabiliseren. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn uiterst beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen aan verzoekster te kunnen verschaffen. De beschikbaarheid van medicatie en zorg is uiterst beperkt!
Het is daarbij aangetoond dat enerzijds het sociale systeem en anderzijds de beschikbare medicijnen niet zijn aangepast om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidstoestand van verzoekster.
Gebrek hieraan heeft voor verzoekster zeer ernstige gevolgen. Zij geniet mantelzorg van haar naaste familie (wat niet mogelijk is in Marokko).
Indien verzoekster evenwel verplicht zou worden om terug te keren naar Marokko, zou zij – om toegang te kunnen krijgen tot de gezondheidszorg – eerst te maken krijgen met zware bureaucratie (zie supra) vooraleer zij ook maar enige toegang tot een behandeling zou kunnen hebben. Elke vertraging of niet tijdige opvolging en hospitalisatie kan evenwel meteen ernstige gevolgen voor de gezondheid van verzoekster met zich meebrengen.
Geenzins is aangetoond dat verzoekster de zorg zal kunnen bekomen die zij zo nodig heeft. Integendeel, de hierboven beschreven dysfuncties van het systeem van gezondheidszorg in combinatie met de achtergestelde knowhow en medicatie tonen aan dat het risico reëel is dat verzoekster gedurende langere tijd verstoken zal blijven van de nodige medische opvolging.

15. Bijgevolg is het evident dat verzoekster wegens het gebrekkige systeem van gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot medische opvolging. Zelfs al mocht verzoekster op een vlotte wijze toegang hebben tot de nodige zorgen – quod non – dan nog zijn deze zorgen niet voldoende om tegemoet te komen aan haar aandoeningen. Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende beschikbaar is in het land van herkomst van verzoekster.
Bovendien moest er een concreet onderzoek plaatsvinden wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekster moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde artsenpraktijk, en dit zonder onderbreking, elke onderbreking kan immers ernstige gevolgen met zich meebrengen.
Ook dit werd niet onderzocht.
Daarbij is het zo dat, wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze beslissingen uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. De huidige motivering doorstaat de toets aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering dan ook niet.
Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste. Het middel is derhalve ernstig.

16. Indien verzoekster zou worden teruggestuurd, vormt dit bovendien een inbreuk op artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM bepaalt het volgende:
"(…)".
Zoals reeds werd vermeld in het oorspronkelijke verzoekschrift cf. artikel 9ter Vreemdelingenwet, beschikt verzoekster niet over de financiële middelen voor een behandeling in Marokko.
Verzoekster verblijft intussen al geruime tijd in België, en heeft hier een familiaal en sociaal netwerk. Dit heeft zij niet in Marokko, waardoor hij er geen enkele vorm van ondersteuning heeft. Ook niemand van buitenaf is bereid om haar bij te staan. In België heeft zij een netwerk dat haar fysiek, mentaal en financieel kan steunen en haar kan helpen, ondersteunen en verzorgen, in het bijzonder haar broer en zussen.

17. Beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen is één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoekster in de kou zal blijven staan in haar land van herkomst.
Er diende rekening gehouden te worden met het feit dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekster onder controle te houden. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de toestand van verzoekster te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Marokko niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoekster.
Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Marokko, van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast.
Bijgevolg is het evident dat verzoekster wegens het systeem van de gezondheidszorg in Marokko slechts beperkte toegang heeft tot adequate behandeling én opvolging waaraan zij behoefte heeft.
Bovendien is het zo dat verzoekster reeds geruime tijd niet meer in Marokko verblijft en daardoor in het land van herkomst geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid, zodoende dat zij alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, wat financieel onmogelijk is voor de patiënt.
Het is dus duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekster. Bovendien blijft verwerende partij in gebreke wat betreft een concreet onderzoek ten gronde, naar wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van herkomst tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekster moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde zorgverleners, en dit zonder onderbreking.
Rekening houdend met al deze elementen, kan er gesteld worden dat een verder verblijf in België noodzakelijk is voor verzoekster om een menswaardige medische behandeling én opvolging te verzekeren.
Indien verzoekster teruggestuurd zou worden, zou dit bijgevolg een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM.
Het middel is gegrond."

2.1.2. Verwerende partij antwoordt hierop in haar nota met opmerkingen.

2.1.3. Beoordeling

2.1.3.1. Ontvankelijkheid van het eerste middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling, die betrekking heeft op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, door de eerste bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is nu uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt "*aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit*" of "*aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft*", waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 17 april 2026. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat verzoekster een 64-jarige vrouw is "*met onder andere een Richter hernia en peritoneale vochtcollectie*", dat er "*geen actuele contra-indicatie aangaande arbeidsgeschiktheid*" is, dat verzoekster "*kan reizen*", dat "*de nodige zorgen en behandeling beschikbaar zijn in het land van herkomst*" en dat "*(n)iets (…) toe(laat) te concluderen dat verzoekster niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard zouden gaan met de noodzakelijke hulp*".

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en in het medisch advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

2.1.3.3.1. Naar luid van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de Minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "*(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*". Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (*cf.* RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Voorts bepaalt artikel 9*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet het volgende:
"*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*"

In casu verklaart de gemachtigde de machtigingsaanvraag van verzoekster ongegrond met toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar deze bepaling, geduid dat de aangehaalde medische elementen niet kunnen weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen.

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 april 2026, dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing, en besloten dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift dat de arts-adviseur zich beperkt tot een loutere opsomming van haar vier actieve aandoeningen zonder deze in hun samenloop te beoordelen en meent dat zij "*zich in een aanzienlijk hoger risicoprofiel (bevindt) dan elk van deze aandoeningen afzonderlijk zou suggereren*". Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat zij dit in de loop van de administratieve procedure heeft aangehaald, laat staan benadrukt en aangetoond. Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich op dit punt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus toont zij niet aan dat de arts-adviseur onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot zijn advies is gekomen door te bekijken aan welke aandoeningen zij lijdt en of de daarvoor noodzakelijke behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst.

Verzoekster neemt het de arts-adviseur vervolgens bijzonder kwalijk dat deze "*volledig voorbijgaat aan de differentiaaldiagnostische onzekerheid geformuleerd in het hospitalisatieverslag van Dr. Van Dessel d.d. 09.12.2025*" en wijst erop dat "*(d)e vermelding "dd post-operatief dd maligne" wijst op een onopgeloste oncologische verdenking die verder onderzoek en oncologische opvolging vereist*". Zij acht het "*kennelijk onredelijk om te besluiten dat er geen reëel risico bestaat voor leven of fysieke integriteit, terwijl de eigen bronnen waarop de arts-adviseur zich beroept een mogelijke oncologische pathologie suggereren waarvoor specialistische heelkunde en CT beeldvorming noodzakelijk worden geacht*". Zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen pertinent opmerkt, kan in het hospitalisatieverslag van dr. Van Dessel nergens worden gelezen dat "*specialistische heelkunde en CT beeldvorming noodzakelijk worden geacht*". Hoe dan ook blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2026 dat oncologische chirurgie en CT-scans beschikbaar zijn in Marokko. Aldus toont verzoekster niet aan dat de arts-adviseur onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot zijn bevindingen is gekomen.

Verzoekster voert verder aan dat "*de MedCOI-fiches dateren van 13 mei 2025 (AVA 19261) en 14 april 2025 (AVA 19190), dus respectievelijk dertien en twaalf maanden vóór het advies*" en dat enkel "*de fiche AVA 20511 (8 april 2026)*" recent is, maar enkel "*eerstelijnsgeneeskunde door een huisarts*" betreft. Zij acht dit manifest ontoereikend om haar "*complexe multidisciplinaire zorgnoden (…) (abdominale heelkunde, gynaecologie, oncologische opvolging) te dekken*". Zij toont evenwel op geen enkele wijze aan dat de MedCOI-fiches verouderde en dus onjuiste feitelijke informatie zouden bevatten, noch dat haar "*complexe multidisciplinaire zorgnoden*" in haar land van herkomst, in weerwil van wat in het medisch advies op basis van de MedCOI-fiches wordt vastgesteld, op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing niet beschikbaar zouden zijn geweest.

Waar verzoekster nog laat gelden dat de MedCOI-fiches "*enkel aan(geven) dat de zorg "beschikbaar" is in "ten minste één bepaalde medische instelling" – zonder enige indicatie van de regio, de wachttijden, de capaciteit, of de aanwezigheid van de vereiste specialisaties*" in haar regio van herkomst, gaat zij eraan voorbij dat in toepassing van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf bij de Minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "*(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*". Bovendien stelt de arts-adviseur vast dat verzoekster in staat is om te reizen, wat door verzoekster niet wordt betwist. Er diende dan ook niet te worden nagegaan of de adequate behandeling evenzeer beschikbaar is in de regio van herkomst van verzoekster. De vaststelling dat deze in Marokko beschikbaar (en toegankelijk) is volstaat. Verzoekster brengt bovendien geen enkele indicatie aan dat er in de ziekenhuizen in Marokko problemen zouden zijn met de wachttijden of de capaciteit. Met een dergelijk betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de arts-adviseur onwettig of op grond van onjuiste feitelijke gegevens besloot dat "*de nodige zorgen en behandeling beschikbaar zijn in het land van herkomst*".

Verzoekster acht voorts "*de verwijzing naar de website van Dr. Lafrouji te Rabat (…) juridisch irrelevant*" nu een "*commerciële website van een privé-chirurg in de hoofdstad (…) geenszins (bewijst) dat de zorg "beschikbaar" is in de zin van artikel 9ter*". De Raad ziet evenwel niet in waarom de arts-adviseur niet zou mogen en kunnen verwijzen naar een commerciële website van een privé-chirurg in de Marokkaanse hoofdstad en verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de informatie op deze website bedrieglijk, onbetrouwbaar of onjuist zou zijn. Zij toont verder ook op geen enkele wijze aan dat zij de kosten van een behandeling in een privé-instelling niet zou kunnen betalen of dat zij aldaar geen toegang zou kunnen krijgen tot de voor haar noodzakelijke behandeling(en).

Voor zover verzoekster stelt dat de arts-adviseur uitvoerig het AMO-systeem en de hervormingen van 2022 en 2025 beschrijft, maar elk individueel onderzoek naar de daadwerkelijke toegang tot dit systeem verzuimt, gaat zij eraan voorbij dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2026 (onder meer) wordt overwogen dat (i) zij 64 jaar oud is en dat men in Marokko vanaf 60 jaar aanspraak kan maken op een pensioenuitkering, dat (ii) zij heeft aangegeven weduwe te zijn, waardoor ze mogelijks in aanmerking kan komen voor een nabestaandenpensioen, dat (iii) zij niet aantoont dat geen van haar familieleden in België, Frankrijk en Nederland in de mogelijkheid zou zijn om haar te vergezellen naar het land van herkomst en/of om haar (financieel) te steunen, moest dit nodig zijn, en dat (iv) het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit dit alles wordt besloten dat niets toelaat te concluderen dat verzoekster niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard zouden gaan met de noodzakelijke hulp. Voorhouden dat hier geen individueel onderzoek is gebeurd is niet ernstig.

Verzoekster gaat in op de overwegingen in het medisch advies over het (nabestaanden)pensioen en wijst erop dat "*deze pensioenrechten (…) afhankelijk (zijn) van een beroepsverleden in Marokko en/of van de aansluiting van de overleden echtgenoot bij een Marokkaans pensioenstelsel*". Zij hekelt dat het medisch advies geen enkele indicatie bevat dat zij of haar overleden echtgenoot ooit in Marokko hebben bijgedragen aan een dergelijk stelsel. De Raad wijst er evenwel op dat het niet aan de arts-adviseur toekomt om na te gaan of verzoekster of haar overleden echtgenoot in het verleden in Marokko hebben bijgedragen aan een pensioenstelsel. Zo dit niet het geval is en verzoekster meent dat zij daarom in Marokko geen rechten kan laten gelden op een (nabestaanden)pensioen, kwam het haar toe om hiervan gewag te maken in haar machtigingsaanvraag. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster hiertoe in gebreke is gebleven. In het licht hiervan is het niet kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur in zijn advies oppert dat zij in Marokko aanspraak kan maken op een pensioenuitkering en dat zij er mogelijks in aanmerking komt voor een nabestaandenpensioen. Verzoekster toont ook niet aan dat dit feitelijk onjuist is.

Verzoekster acht de redenering in het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2026 dat zij "*zich kan wenden tot "familie, vrienden of kennissen" in Marokko*" dubbel gebrekkig nu (i) het advies zelf vaststelt dat haar gekende familieleden zich in België, Frankrijk en Nederland bevinden en (ii) de stelling dat het erg

onwaarschijnlijk zou zijn dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko een loutere veronderstelling is die niet steunt op enig concreet element van het dossier en bovendien opnieuw de bewijslast omkeert. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat de gekende familieleden van verzoekster zich in België en Nederland bevinden niet met zich brengt dat in het medisch advies onjuist of kennelijk onredelijk wordt overwogen dat verzoekster niet aantoont dat geen van deze familieleden in de mogelijkheid zou zijn om haar te vergezellen naar het land van herkomst en/of om haar (financieel) te steunen, indien dit nodig moest zijn. Wat betreft de kanttekening dat zij "*géén familie heeft in Frankrijk wel in ons land en in Nederland*", wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf in haar machtigingsaanvraag had aangegeven dat zij "*1 broer en 1 zus in Frankrijk en 1 broer in Nederland (heeft) wonen*". Zo er al sprake zou zijn van een vergissing, dan kan deze dus niet worden verweten aan de arts-adviseur. Ten slotte acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur stelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Marokko "*geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp*". Verzoekster heeft immers zowat heel haar leven verbleven in dat land.

Met haar betoog dat zij complexe medische opvolging nodig heeft die zich situeert in gespecialiseerde centra die zich voornamelijk in de grote steden bevinden, toont verzoekster tot slot niet aan dat een behandeling aldaar voor haar niet toegankelijk zou zijn. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekster niet betwist dat zij in staat is om te reizen.

Waar verzoekster nog poneert dat zij "*duidelijk (lijdt) aan ernstige medische problemen, die snel kunnen escaleren indien zij niet wordt opgevolgd door haar vertrouwde arts en niet wordt bijgestaan door haar familiaal netwerk alhier*" en dat "*(h)et zelfs tijdelijk wegvallen van 1 van deze (…) ernstige, suïcidale gevolgen (kan) hebben*", beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster meent dat haar gezondheidstoestand medisch moet worden opgevolgd in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde artsenpraktijk, en dit zonder onderbreking, nu elke onderbreking ernstige gevolgen met zich kan meebrengen.

Waar verzoekster nog stelt dat de arts-adviseur zonder haar op afdoende wijze te hebben onderzocht oordeelt "*dat dergelijke problemen geen echte, ernstige aandoeningen zijn*", kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke overweging nergens kan worden teruggevonden in het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2026, zodat de grieven tegen dit fantoommotief *in casu* niet dienstig zijn.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij thans nog steeds onder medische behandeling en opvolging staat en dat het ernstige gevolgen kan hebben als zij niet zou worden opgevolgd, kan slechts worden herhaald dat de arts-adviseur in het medisch advies van 17 april 2026 heeft vastgesteld dat de adequate behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf beschikbaar en toegankelijk is. Door er in haar verzoekschrift op te wijzen dat de opvolging "*een gespecialiseerde zorg*" betreft, toont zij het tegendeel niet aan. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij "*alhier wordt omringd door familie, hetgeen niet het geval zou zijn in Marokko*" en dat "*(d)ergelijk familiaal opvangnet (…) van levensbelang (is)*", beperkt zij zich wederom tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en gaat zij er bovendien aan voorbij dat in het medisch advies nog wordt overwogen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij in Marokko "*geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp*". Ook waar verzoekster voorhoudt dat "*(e)en goede opvolging door de behandelende (en vertrouwde!) artsen (…) absoluut noodzakelijk (is) om een menswaardig leven te kunnen leiden*", beperkt zij zich tot een loutere bewering.

Het betoog dat een concreet onderzoek naar de vraag of er een gespecialiseerde zorgverstrekking voorhanden is ter opvolging van de specifieke aandoeningen van verzoekster niet is gebeurd "*daar de aanvraag onterecht onontvankelijk werd verklaard*", mist feitelijke grondslag nu met de eerste bestreden beslissing de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Waar verzoekster uitroept dat het voor haar, "*gelet op haar jarenlange afwezigheid en het feit dat zij aldaar geen familie of verblijfsplaats heeft, onmogelijk (is) om zich in de regel te stellen in Marokko en op die manier te kunnen genieten van deze gezondheidszorg voor arme mensen*", beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat zij "*in België wel een ziektekostenverzekering heeft*", doet hieraan geen afbreuk en toont niet aan dat zij in Marokko geen toegang zou hebben tot de voor haar noodzakelijke beschikbare behandelingen.

Waar verzoekster stelt dat de arts-adviseur haar diende te "*onderwerpen aan een medisch onderzoek, om alzo haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om terug te keren naar Marokko te achterhalen,*

alsook het causaal verband tussen beiden" en dat dit *in casu* niet is gebeurd, wijst de Raad erop dat artikel 9*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Uit deze wettekst blijkt dus dat het om een mogelijkheid en niet om een verplichting voor de ambtenaar-geneesheer gaat. Dat de arts-adviseur haar *in casu* diende te onderzoeken, kan dan ook niet blijken uit de redactie van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan verzoekster om een machtiging tot verblijf heeft gevraagd. Verzoekster brengt ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat een individueel onderzoek door de arts-adviseur in haar geval aangewezen was.

In zoverre verzoekster stelt dat de medische behandeling in Marokko niet voldoende is om haar gezondheidstoestand te kunnen verbeteren, minstens te kunnen stabiliseren, dat de toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen uiterst beperkt zijn en niet voldoende zijn om haar de nodige zorgen te kunnen verschaffen en dat de beschikbaarheid van medicatie en zorg uiterst beperkt is, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2026 wordt vastgesteld. Verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met zulke summiere en algemene uiteenzetting doet zij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor haar noodzakelijke behandeling in Marokko, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Waar verzoekster aanvoert dat het is aangetoond dat enerzijds het sociale systeem en anderzijds de beschikbare medicijnen niet zijn aangepast om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor haar gezondheidstoestand, beperkt zij zich andermaal tot een loutere, niet gestaafde bewering.

Voorts kan uit de medische stukken die verzoekster heeft voorgelegd niet blijken dat verzoekster nood heeft aan mantelzorg, zodat niet dienstig wordt aangevoerd dat mantelzorg niet mogelijk is in Marokko, en dit nog daargelaten dat dit niet concreet wordt aangetoond.

Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar enkele arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2026, dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing, wordt geconcludeerd dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Een schending van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "*zeer uitzonderlijke omstandigheden*", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen

dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specifieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog "*andere uitzonderlijke gevallen*" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder "*andere uitzonderlijke gevallen*" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen maakt verzoekster, gelet op de bespreking *supra*, onder punt 2.1.3.3.1., niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. De arts-adviseur stelde in het advies van 17 april 2026 immers vast dat er uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden vastgesteld dat verzoekster, een 64-jarige dame met onder andere een Richter hernia en peritoneale vochtcollectie, actueel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of haar fysieke integriteit waardoor zij niet in staat zou zijn om te reizen, noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de eerste bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. Het tweede middel

2.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij enkele van de geschonden geachte rechtsregels en rechtsbeginselen, laat verzoekster het volgende gelden:

"*4. In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*
Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).
Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).
De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissingen werden dan ook onterecht genomen.
Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen énkele manier wordt gemotiveerd! (stuk 1)
Verwerende partij heeft, bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met de familiale banden van verzoekster.
Verwerende partij gaat er dus heel lichtzinnig over bij het nemen van dit besluit.

6. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoekster in België. Zij heeft de facto niemand meer die voor haar zal kunnen zorgen in Marokko daar alle familieleden zich alhier bevinden!
Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan van artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.
Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).
Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.
Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het bevel om het grondgebied te verlaten te verregaand en volstrekt disproportioneel.
Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters gezins- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.
Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):
"(…)"

7. In casu werd aan verzoekster onterecht een bevel afgeleverd.
Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.
Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
(…)
De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.
De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.
Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24 april 2026 steunt uitdrukkelijk op het "medisch advies d.d. 17.04.2026" (punt 3 van de motivering) en op de stelling dat er "geen medische contra-indicatie" zou zijn voor terugkeer naar het land van oorsprong.
Nu het medisch advies – en de daarop steunende beslissing tot weigering van de 9ter aanvraag – om de hierboven uiteengezette redenen niet in stand kan blijven, verliest ook het verwijderingsbevel zijn juridische grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook samen met de hoofdbeslissing te worden vernietigd.
Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.
Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2.2. Verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"*Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Minister, bij het nemen van het bestreden bevel, te weinig rekening heeft gehouden met de familiale banden van verzoekster.*
Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.
De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
Verder laat de verweerder gelden dat:
- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.
De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.
Verzoekende partij verwijst onder het tweede middel vooreerst naar de argumentatie die zij onder het eerste middel heeft uiteengezet. Teneinde onnodige herhaling te kunnen vermijden, meent verweerder dan ook te kunnen volstaan met een verwijzing naar de repliek onder het eerste middel (zie supra).
Verder meent verzoekende partij dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de familiale banden van verzoekster.
Zij verwijst hiertoe naar een schending van artikel 8 van het EVRM.
Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:
"(…)"
De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.
"(…)" (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)
"(…)" (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)
De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.
Zij verwijst naar gezinsbanden in het Rijk, maar laat na aan te tonen dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar familie.
Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan immers slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97).
In de mate dat verzoekende partij verwijst naar een privéleven in het Rijk, laat verweerder gelden dat zij kennelijk uit het oog verliest dat louter sociale en/of zakelijke relaties als dusdanig niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.
Zie ook:
"(…)" (RvV nr. 225.442 dd. 30.08.2019)
De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.
In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).
"(…)" (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)
In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. Minstens moet de verzoekende partij geacht worden dat zij gedurende een gebeurlijke periode van verwijdering nauw contact zal kunnen blijven onderhouden met haar sociale relaties in het Rijk.
Zie ook:
"(…)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.
Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).
Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).
De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).
Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).
Zie ook:
"(…)" (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)
Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)
De tweede bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).
"(…)" (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)
De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.
De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel incluis.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Beoordeling

2.2.3.1. Ontvankelijkheid van het tweede middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

In de tweede bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt gemotiveerd:
"*1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven.*

2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 17.04.2026)."

Verzoekster voert aan dat bij het afleveren van de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar familiale banden en familieleven in België.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet had aangehaald dat zij familieleden hier in België heeft wonen die voor haar zorgen en dat zij "*1 broer en 1 zus in Frankrijk en 1 broer in Nederland (heeft) wonen*". De familieleden die in België wonen, blijken volgens de inventaris en stukkenbundel bij deze aanvraag haar vier meerderjarige zussen te zijn.

Hoewel in de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster "*niet aan(toont) dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven*" en dus blijkt dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster, kan uit de motieven van de tweede bestreden beslissing niet blijken dat rekening wordt gehouden met het familieleven van verzoekster met haar zussen in België. Nochtans is ook dit een vereiste waarin artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zij gaat immers niet in op de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de *a posteriori* in de nota met opmerkingen verstrekte toelichting inzake de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering geen rekening werd gehouden met het familieleven van verzoekster met haar zussen in België.

2.2.3.3. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige tegen deze beslissing aangevoerde grieven dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre dit gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 april 2026, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	D. DE BRUYN